

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA

AGENT GUVERNAMENTAL

*Text tradus și redactat de Direcția Generală Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

SECȚIUNEA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr.31052/04
Svetlana și Vladimir VOLTMAN
împotriva Republicii Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Doua), întrunită la 13 septembrie 2016 într-un Comitet compus din:

Nebojša Vučinić, *Președinte*,

Ksenija Turković,

Georges Ravarani, *judcători*,

și Hasan Bakirci, *grefier adjunct al Secțiunii*.

Valeriu Grițco, judecătorul ales în numele Republicii Moldova, s-a retras de la participarea în Comitet (Articolul 28).

Având în vedere cererea de mai sus, depusă la 10 iulie 2004,

Având în vedere observațiile depuse de Guvernul respondent și observațiile depuse în replică de către reclamanți,

După deliberare, decide după cum urmează:

CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

1. Reclamanții, dna Svetlana Voltman și dl Vladimir Voltman, sunt cetățeni israelieni, născuți în 1960 și, respectiv, 1959, și locuiesc în Chișinău. Aceștia au fost reprezentați în fața Curții de dl V.Turcan, și începând cu 19 iulie 2011, de către dl V.Nagacevschi, avocați care practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V.Grosu.

2. Circumstanțele cauzei, precum au fost prezentate de către părți, pot fi rezumate, după cum urmează.

3. Reclamanții au fost căsătoriți unul cu altul din anul 1981. Ei sunt investitori privați și acționari într-o companie privată (E.) înregistrată în Chișinău.

4. La o dată nespecificată aceștia au cumpărat o clădire localizată în Chișinău.

5. În anul 2002 compania E. a decis să-și majoreze capitalul social, prin adăugarea clădirii respective la bunurile sale. Ulterior, cel de-al doilea reclamant a devenit vice-președintele acestei companii.

6. La 14 martie 2003 cel de-al doilea reclamant a semnat un contract, prin care a vândut companiei acțiunile sale.

7. La 22 iulie 2003 reclamanții au intentat un proces judiciar împotriva companiei, președintelui acesteia, cumpărătorilor ulteriori ai acțiunilor, și registratorului independent al companiei care a înregistrat transferul de acțiuni, invocând nulitatea contractului, întrucât a fost încheiat prin constrângere.

8. La 27 octombrie 2003 Judecătoria Botanica a admis cererea reclamanților, anulând contractul de vânzare dintre reclamant și companie, la fel și toate tranzacțiile ulterioare referitoare la acele acțiuni. Compania a depus apel.

9. La 11 decembrie 2003 Curtea de Apel Chișinău a casat această hotărâre, respingând cererea reclamanților. Decizia Curții de Apel conținea doar partea partea dispozitivă. Motivarea deciziei urma a fi redactată mai târziu.

10. La 15 decembrie 2003 reclamanții au depus un recurs la Curtea Supremă de Justiție. Ei au declarat în mod expres că un recurs deplin va fi depus după primirea motivării deciziei din 11 decembrie 2003, pe care o contestă.

11. La 4 februarie 2004 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul, ca fiind neîntemeiat.

12. La 10 februarie 2004 reclamanții au primit motivarea Deciziei Curții de Apel din 11 decembrie 2003. În aceeași zi aceștia au depus recursul motivat pe probleme de drept.

13. Oricum, la 25 februarie 2004 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul lor, aplicând principiul *res judicata*.

14. Prezentul caz a fost comunicat Guvernului la 8 martie 2010.

15. La 1 august 2011 noul reprezentant al reclamanților a notificat Curtea de faptul că aceștia doreau să-și retragă plângerile în baza Articolului 13 al Convenției și Articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție, „date fiind circumstanțele cauzei și jurisprudența Curții”.

16. La 7 mai 2015 Agentul guvernamental a inițiat procedura de revizuire în fața instanțelor naționale. La 17 iunie 2015 Curtea Supremă de Justiție a casat deciziile sale din 4 februarie 2004 și 25 februarie 2004 și a redeschis procesul, solicitând reexaminarea recursului pe probleme de drept al reclamanților. Prin aceasta, Curtea Supremă a recunoscut încălcarea Articolului 6 al Convenției, admitând faptul că reclamanții nu au beneficiat de un proces echitabil, din moment ce recursul lor pe probleme de drept a fost respins în mod ilegal. În legătură cu această violare, Curtea Supremă de Justiție a oferit reclamanților suma de 1 800 euro cu titlu de prejudiciu moral și 10000 lei moldovenești cu titlu de costuri și cheltuieli.

17. Procedurile s-au finisat cu examinarea recursului pe probleme de drept depus de reclamanți, care a fost ulterior respins de către Curtea Supremă de Justiție, la 30 septembrie 2015. La 29 martie 2016 reclamanții au depus o nouă cerere înregistrată cu nr.24361/16, invocând încălcarea Articolelor 6 și 13 ale Convenției, la fel și Articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție.

PLÂNGERI

18. Reclamanții s-au plâns, în baza Articolului 6 al Convenției, de faptul că dreptul lor la judecarea în mod echitabil a cauzei de către o instanță imparțială instituită de lege a fost încălcat, în rezultatul adoptării hotărârilor naționale datate cu 4 februarie 2004 și 25 februarie 2004.

19. În formularul cererii lor, aceștia la fel s-au plâns de faptul că neexaminarea recursului lor pe probleme de drept de către Curtea Supremă constituia o violare a dreptului lor la un remediu efectiv, prevăzut de Articolul 13 al Convenției, și a dreptului lor de proprietate, prevăzut de Articolul 1 al Protocolului nr.1 la Convenție. La 1 august 2011 cel de-al doilea reprezentant numit a notificat Curtea că reclamanții doresc să-și retragă plângerile în baza Articolul 13 și Articolului 1 al Protocolului nr.1.

ÎN DREPT

A. Pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 al Convenției cauzată de neexaminarea recursului pe probleme de drept al reclamanților

20. Reclamanții s-au plâns de faptul că neexaminarea recursului acestora pe probleme de drept de către Curtea Supremă de Justiție a constituit o încălcare a Articolului 6 § 1 al Convenției, care, în partea relevantă, prevede:

“Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

21. Guvernul a argumentat că reclamanții și-au pierdut calitatea de victime, din moment ce la 17 iunie 2015 Curtea Supremă de Justiție a stabilit în mod expres violarea dreptului la un proces echitabil al reclamanților, în acest sens oferindu-le compensație cu titlu de prejudiciu moral. Mai mult, la 30 septembrie 2015 Curtea Supremă de Justiție a examinat sub toate aspectele recursul acestora pe probleme de drept, dar, cu toate acestea, l-a respins ca fiind neîntemeiat. Prin urmare, Guvernul a solicitat Curții să respingă plângerile reclamanților în baza Articolelor 6 § 1 și 13 ale Convenției, deoarece aceștia nu mai puteau să se pretindă în continuare „victime” ale oricărei violări în acest sens.

22. Curtea reiterează că, pentru ca un reclamant să se poată pretindă a fi victimă a unei violări, în sensul Articolului 34 al Convenției, acesta nu numai că trebuie să aibă calitatea de victimă la momentul depunerii cererii, dar această calitate trebuie să continue să existe la toate etapele procedurii. O hotărâre sau o măsură favorabilă reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-i retrage calitatea de „victimă”, decât în cazul în care autoritățile naționale au recunoscut, în mod expres sau în substanță, și au reparat încălcarea Convenției (a se vedea *Dalban c. României* [MC], nr.28114/95, §44, CEDO 1999-VI).

23. Curtea notează că, după ce a comunicat cauza respectivă Guvernului, procesul a fost redeschis. Curtea Supremă a recunoscut încălcarea Articolului 6 al Convenției în ce privește plângerea de mai sus, și a oferit reclamanților o reparație suficientă.

Mai mult, reclamantii și-au putut prezenta argumentele în fața Curții Supreme, care a oferit garanțiile prevăzute în Articolul 6 § 1 al Convenției, și a făcut referire la aceste argumente într-o hotărâre motivată corespunzător. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamantii nu se mai pot pretinde a fi „victime” ale violării Articolului 6 în legătură cu plângerea de mai sus, și că această parte a cererii necesită a fi respinsă, în temeiul Articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

B. Pretinsa violare a Articolului 13 al Convenției și Articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenție

24. În scrisoarea sa datată cu 1 august 2011, reprezentantul reclamantilor a informat Curtea că reclamantii doresc să-și retragă plângerile lor în baza Articolului 13 al Convenției și Articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenție, „date fiind circumstanțele cauzei și jurisprudența Curții”.

25. Curtea ia act de faptul că reclamantii nu doresc să mențină plângerile de mai sus în sensul Articolului 37 al Convenției, care prevede, în măsura relevantă:

“1. În orice stadiu al procedurii, Curtea poate decide radierea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să se conchidă că:

(a) reclamantul nu dorește să o mai mențină; ..

...

Totuși, Curtea continuă examinarea cererii dacă respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție prin Protocoalele sale o impune.”

26. Curtea consideră că respectarea drepturilor omului, după cum se definește în Convenție și în Protocoalele sale, nu impune continuarea examinării plângerilor în baza Articolului 13 al Convenției și Articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenție. Prin urmare, aceasta decide să radieze de pe rol această parte a cererii, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) al Convenției.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate:

Declară inadmisibilă plângerea în baza Articolului 6 § 1 al Convenției;

Decide să radieze de pe rol restul cererii.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 6 octombrie 2016.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunt

Nebojša Vučinić
Președinte